

[Maisted.]

for mæglingforslaget. Man har i årevis udhulet den krone, der tjenes i produktivt arbejde, ved at have en alt for stor offentlig sektor. Man har skabt et kunstigt forhold imellem de mindre virksomheders ejere og deres medarbejdere. For der er jo ikke tale om, at man vil forhøje timelønnen fra 25 kr. til 29 kr. Nej, det, det drejer sig om, er, at lønmodtagerne får udbetalt en 16-17 kr., og det koster firmaet 29 kr., og nu skal de altså have en 18-19 kr., og så koster det virksomheden 35 kr. Det betyder noget i retning af 70.000 kr. om året i løn til en skoleelev, der efter 12 års skoleuddannelse kommer ud og skal have beskæftigelse i en virksomhed. Det skal nok fremme ungdomsarbejdsløsheden, et sådant forslag.

Derfor tror jeg, at reaktionen fra de mindre virksomheder og deres indehavere bliver den, at de ikke gider mere. De vil simpelt hen nedskære produktionen og fyre de ansatte over en bred front. Så kan regeringen se frem til, at den har skabt yderligere 100.000 arbejdsløse.

Ellemann-Jensen (V):

Der er flere, som heroppefra hårdnakket har fastholdt, at mæglingforslaget holder sig inden for den samlede 6 pct.s ramme, og det kunne da være nyttigt at kigge lidt på de regnemøder, man tager i brug. For at nå frem til det resultat må man bruge en yderst kunstfærdig omgang med regnekunsten.

Man tager udgangspunkt i, hvad der sådan alt i alt er udbetalt i løn i det foregående år. Så kigger man på, hvad man regner med der i kraft af mæglingforslaget alt i alt vil blive udbetalt i det kommende år, og så spørger man: er det så højst 6 pct. større end det, der blev udbetalt året før? Ja, det er det, siger man, så er den hellige grav vel forvaret, så har man holdt sig inden for de 6 pct.

Med den metode kunne man lige så godt have sagt: vi giver en fordobling af timelønnen alle steder, men vi venter med at lade den fordobling virke til de sidste uger i februar næste år, så kan vi stadig med himmelvendte øjne bede, at rammerne sandelig er overholdt. Så absurd er det regnestykke, der ligger bag de påstande, vi har hørt, om at mæglingforslaget ligger inden for de forudsatte rammer.

Rammerne er sprængt, og det må have afgørende indflydelse på den stilling, som vi her i salen skal tage til mæglingforslaget, ellers

stikker vi jo bare befolkningen og os selv blå i øjnene.

Men selv om vi forestiller os, at rammerne var blevet overholdt, ja, så ville vi endnu i 1980 have over 100.000 arbejdsløse, vi ville endnu i 1980 have en voksende udlandsgæld – den ville da være nået op over 60 mia kr. – fordi selv rammen på de 6 pct., som altså nu er sprængt, kun langsomt, ganske langsomt ville have forbedret den konkurrenceevne, som er blevet udhulet i årevis, ikke mindst af en stigning i arbejds løn og en stigning i levestandard, som ligger milevidt over, hvad vores konkurrenter i andre lande har tilladt sig.

Dette folketing havde opstillet nogle mål for en indkomstpolitik, der skulle løse op for de ting. De mål er ikke opfyldt i det mæglingforslag, vi er blevet præsenteret for. Det er i høj grad folketingets egen fejl, for folketinget stillede nogle mål op uden at anvise nogle midler. Det vigtigste, når der skal føres indkomstpolitik, er holdningen i befolkningen. Det er en bred accept af mål og af midler, og den fremmes ikke ved, at vi bare pr. automatik ophøjer et mæglingforslag til lov. Den fremmes ikke, hvis vi her bare giver op endnu en gang og bøjer af for trusler udefra.

Alle andre løsninger må afvises, sagde hr. Auken om mæglingforslaget, og han smed derved både ansvaret og initiativet fra sig.

Folketinget har et ansvar over for befolkningen, et ansvar for at sikre troværdige ordninger, som kan løse problemerne, et ansvar for, at vi ikke lader os skræmme til noget, der gør nar ad folketingets egne påbud, et ansvar for, at der er en sammenhæng imellem, hvad vi vil, og hvad vi gør. Derfor må denne lov gøres til folketingets lov. Vi er ikke et simpelt ekspeditionskontor for statens forligsinstitution.

Askjær Jørgensen (FP):

I disse dage og timer er det sådan, som så ofte før, at store befolkningsgrupper føler, der tales hen over hovedet på dem, og der vedtages en hel masse, hvorpå man ingen indflydelse har. Disse grupper er først og fremmest mange mindre erhvervsdrivende, som ikke er medlemmer af arbejdsgiverorganisationer. Det er også medarbejderne i mindre erhvervs virksomheder. Iblandt disse er også de lønmodtagere, der undlod at stemme, fordi de tænkte som så: nå ja, under alle omstændigheder ophøjer man jo